

בבית הדין המשמעתי של

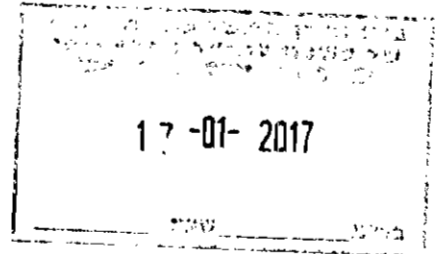
לשכת עורכי הדין בתל אביב יפו

בר"מ 75/16

בפני: הח', עו"ד שי גלילי, אב"ד

הח', עו"ד אופיר מנצ'ל, חב"ד

הח', עו"ד איתי נעמן, חב"ד

המבקשת:

ועדת האתיקה המחוזית של לשכת עורכי הדין מחוז תל אביב

והמרכז

ע"י ב"כ, עוה"ד אורן בן יאיר

- נגד -

צבי רוזנטל, עו"ד

המשיב:

ע"י ב"כ, עוה"ד ד"ר חיים משגב

החלטה

1. בפנינו בקשה להשעיה זמנית לפי סעיף 78(ג) לחוק לשכת עורכי הדין.
2. כנגד המשיב הוגש כתב אישום בת"פ 15-06-13832 בבית משפט השלום בתל אביב (להלן: "כתב האישום"). טרם התקבלה הכרעת דין בהליך הפלילי, וכפי הנראה אף טרם בוצעה הקראה.

המסגרת הדיונית

3. טרם נתייחס לגוף הבקשה, ראוי להקדים מספר מילים באשר להתנהלות הדיון שבפנינו.
4. הדיון הראשון התקיים ביום 25.10.2016. לדיון זה לא התייצב המשיב או מי מטעמו. לאור קיום ספק בהמצאת הבקשה ומועד הדיון למשיב, החלטנו שלא לקיים את הדיון ולקבוע מועד חלופי שנקבע ליום 22.11.2016.

5. ערב הדיון השני התקבלה בקשת דחייה ע"י עו"ד מרינה צייגר, שהגישה קודם לכן ייפוי לתיק בית הדין. בקשת הדחייה נדחתה בהחלטת אב"ד מיום 21.11.2016.
6. לדיון ביום 22.11.2016 התייצב המשיב בעצמו. המשיב טען כי לא קיבל העתק הבקשה, על אף שאישר כי קיבל זימון לדיון. על אף התנגדות המבקשת, בית הדין החליט לדחות את הדיון ליום 29.11.2016 ובמעמד הדיון הומצאו למשיב המסמכים שהמבקשת ביקשה להגיש לתיק בית הדין. בית הדין הבהיר למשיב שלא תהיינה דחיות נוספות.
7. לדיון ביום 29.11.2016 התייצב המשיב. במהלך הדיון הגישה המבקשת מסמכים מתוך תיק החקירה עליהם ביקשה להסתמך. כן העיד מטעם המשיב קצרות הרב צבי ביאלוסטוצקי (לא מצאנו רלבנטיות בעדותו לנושאים שבפנינו). בנוסף, נשמעו דברי המשיב בהרחבה.
8. בסיום הדיון הנ"ל החליט בית הדין שלא לסיים את הדיון בבקשה, על אף התנגדות המבקשת, וזאת לבקשת המשיב להגיש ראיות נוספות שלא היו לטענתו באמתחתו במועד הדיון אך יכול להגישן לדבריו בתוך 24 שעות. בהחלטת בית הדין מיום 29.11.2016 ניתנו הוראות באשר לאופן הגשת בקשה להגשת ראיות חדשות ומועדה. במקום זאת הוגשה על ידי המשיב בקשה לגילוי מסמכים, אשר נדחתה בהחלטת אב"ד.
9. ביום 8.12.2016 התקיים הדיון המסיים. מטעם המשיב הופיע עו"ד ד"ר חיים משגב והמשיב בעצמו. על אף שבהחלטתו המקורית נקבע כי הסיכומים יישמעו בעל פה באותו דיון, לאור בקשת ד"ר משגב כי פרוטוקול הדיון בו לא נכח יהיה בפניו, החלטנו כי הסיכומים יהיו בכתב לאחר קבלת פרוטוקול הדיונים. במהלך דיון זה הגיש בהסכמה המשיב את המסמך הנושא כותרת "הסכם השקעה" הנושא תאריך 1 אפריל 2012 (סומן מש/2).
10. ביום 19.12.2016 הוגשה בקשה מטעם המשיב לצירוף ראיות שנדחתה בהחלטת אב"ד. יצוין כי טיבן של הראיות שהתבקש צירופן לא תואר. ביום 21.12.2016 הוגשו סיכומי המבקשת.
11. עד מועד כתיבת ההחלטה, לא הוגשו סיכומי המשיב למרות שהמועד לכך חלף ולא הוגשה כל בקשת ארכה לבית הדין. יצוין כי לאחר כתיבת החלטתנו וטרם חתימתה, התקבלה ביום 11.1.2017 במזכירות בית הדין הודעה על הגשת "נספחים נוספים טרם הגשת סיכומים", החתומה על ידי עו"ד ד"ר משגב בשם המשיב. למותר לציין כי לא ניתן להגיש מסמכים נוספים בדרך זו וממילא המשיב אינו יכול לעשות דין לעצמו, לא להגיש סיכומים כפי שנקבע ולהגיש מסמך אחר שטיבו, בכל הכבוד, לא ברור.
12. בנסיבות אלה, עלינו לתת החלטתנו כאשר אנו בוחנים את הבקשה וטענות הצדדים (וכאמור טענות המשיב נשמעו בפנינו) לגופן.

מסגרת הדיון בבקשה להשעיה זמנית

13. סעיף 78(ג) לחוק לשכת עורכי הדין קובע כי:

"(ג) עורך דין שהוגש נגדו כתב אישום בבית משפט או בבית דין צבאי בשל עבירה פלילית, רשאי בית דין משמעותי מחוזי, על פי בקשת קובל ואם מצא שבנסיבות העניין היה בעבירה המיוחסת לעורך דין משום קלון, להשעותו זמנית מעיסוק במקצוע של עורך דין, כולו או חלקו, הכל כפי שיקבע בית הדין, עד להכרעת דינו בבית המשפט או בבית הדין הצבאי; הורשע בדינו – רואים החלטה זו כהחלטה לפי סעיף קטן (ב)."

14. עצם הגשת כתב האישום אינה במחלוקת. עלינו לבחון אם כך קיומו של קלון בעבירה המיוחסת. גם בהתקיים קלון חוק לשכת עורכי הדין נוקט במונח "רשאי". וכאמור אף במקום שבו הגענו למסקנה כי יש מקום להשעיה זמנית, יש מקום לבחון האם ראוי לנקוט בהשעיה חלקית או מלאה.

15. יש להתייחס לשלב שבו הוגשה הבקשה. מדובר בשלב שלפני הכרעת הדין, כאשר חזקת החפות עומדת לזכות המשיב. זאת להבדיל ממצב של הרשעה שאינה חלוטה. במקרה זה שבפנינו הנטל המוטל על המבקש כבד. על"ע 5145/07 עו"ד דניאל בראל נ' הועד המחוזי של לשכת עורכי הדין בתל אביב (פורסם במאגר נבו):

"הגענו, כאמור, למסקנה כי דין הערעור להידחות. נקודת המוצא לדיון היא כי בשלב שלאחר הגשת כתב אישום (וטרם מתן הכרעת הדין) נטל השכנוע המוטל על הקובל בהליך המשמעותי הינו כבד מאוד. עורך הדין הנאשם הוא עדיין בחזקת זכאי ועל כן ייעתר בית הדין לבקשה מסוג זה "רק במקרים נדירים וחמורים במיוחד" (עניין אי'מ'ן). נקודת מוצא זו הנחתה את בית הדין המשמעותי המחוזי (סעיף 25 להחלטה), ובדין כך".

16. עוד קבע בית המשפט העליון בעניין בראל, כי בנסיבות בהן טרם התקבלה הכרעת הדין, יש לבחון האם קיימות ראיות לכאורה בעלות עוצמה שיש בהן כדי לבסס סיכוי סביר להרשעה:

"סוף דבר לעניין הראיות לכאורה: גם בהסתמך על חלק מהראיות, שלא היתה מחלוקת על קבילותן – קיימות ראיות לכאורה. מדובר, לכאורה, על ראיות בעלות עוצמה שיש בהן כדי לבסס סיכוי סביר להרשעה. המשיב עמד אפוא, לעניין זה, בנטל הכבד המוטל עליו. נטל שאינו מוטל עליו בבקשה להשעיה זמנית לאחר הרשעה כאמור בסעיף 78(א) או 78(ב) לחוק שצוטטו לעיל".

17. באשר לאופן הבחינה, הנחינו עצמנו על פי הלכת בית המשפט העליון בבר"ש 3087/14 ועדת האתיקה המחוזית של לשכת עורכי הדין מחוז תל אביב נ' אילת אפיק חכמון (פורסם במאגר נבו) שם נקבע כי:

"לטעמנו הפער האמיתי בין הצדדים אינו גדול, ברי כי כתב אישום הוא מסמך משמעותי, ועל כך לא ייתכן חולק. איננו סבורים, בכל הכבוד, כי יש לראותו גרידא כ"מסמך של פקיד הרשות המבצעת", מבלי לפגוע גם בכזה, ועלינו לתת לו את משקל הראוי לאחר שנבחן בכור התביעה (כך גם בדיני המעצרים, למשל). מנגד, זכויות הנאשם בדין המשמעותי בהקשר דנא הן לנסות להראות כי אין ראיות לכאורה, או שיש לו הגנה בדרגה כזאת המצדיקה התייחסות מקלה לעניין השעייתו. כאן תפקידו של בית הדין המשמעותי האזורי בכל תיק. הוא לא יקל ראש בכתב האישום, הוא גם לא יאפשר לגרור אותו להכרעת דין פלילית או למשפט זוטא – אך הוא גם יאפשר העלאת טענות קונקרטיים ממוקדות בנושא

כתב האישום, ואלה ייבחנו תוך עיון בראיות, תוך שיזכור בית הדין כי עניינו ראיות לכאורה. בית הדין יידע במומחיותו לבחון אם עסקינן ב"טיפוס על קירות" ובמשיכת זמן, או בטענות מהותיות ראיות לשלב בו מדובר. אכן, פסק דין בעניין ראשי הערים הזכיר לנו את חשיבותו ומשקלו של כתב אישום, אך שם המדובר בבחינה על-ידי מועצת רשות מקומית, גוף פוליטי, בשונה מן המאטריה בה עסקינן כאן, של בתי דין מן המקצוע (החוק, אגב, תוקן בעניין ראשי הערים, בהמשך להמלצת בית משפט זה, להסדר בעל אופי מעין שיפוטי). אותו פסק דין לא נעל את הדלת בפני טענות במקרים כגון ענייננו. אשר לקבלת חומר הראיות מן התביעה הכללית – היא אינה צד בתיק זה, וככל הנחוץ יועלה הדבר בתיק אחר.

ה. ניסינו לשרטט במלים קצרות את האיזון הנדרש, ובתי הדין יעשו כתבונתם במקרים שיבואו לפניהם.

ו. נוסף, כי לטעמנו על בית המשפט להיזהר בביטוי הקוצב ולו לכאורה את סיכויי ההשעיה בתיק לאחר הרשעה, אם תהיה.

18. בהתאם לאמור עלינו ליתן משקל לכתב האישום, אך לא להסתפק בכך אלא לבחון את הראיות. יחד עם זאת, בחינה זו היא לכאורית בלבד. אין בכוונתנו ובסמכותנו לעשות מלאכתו של בית המשפט אשר דן בעניין הפלילי. ממילא אין בכוונתנו לקבוע ממצאי עובדה או לקבוע קיומו.

יישום הדין על עובדות המקרה

19. כתב האישום כולל חמישה אישומים. הבקשה מתייחסת לארבעה אישומים, כאשר האישום השלישי כהגדרתו בכתב האישום אינו כלול בה. בהתאם לכך איננו נדרשים להתייחס לאישום זה.

20. שני האישומים האחרונים בכתב האישום, הם האישום הרביעי והחמישי כהגדרתם בכתב האישום והאישום השלישי והחמישי כהגדרתם בבקשה.

21. באשר לשני אישומים אלה סברנו שאין בהם בסיס להשעיה זמנית לפי סעיף 78(ג) לחוק לשכת עורכי הדין מן הטעמים הבאים.

22. האישום הרביעי כהגדרתו בכתב האישום, עניינו בפגישה נטענת של המשיב עם עו"ד ברילנט והאישום הוא הדחה בחקירה. לא הוצגה בפנינו מבין חומרי החקירה עדותו של עו"ד ברילנט בנושא זה, וממילא התשתית הראייתית הלכאורית חסרה. נוסף כי גם בחינת הדברים המיוחסים לנאשם מעלה ספק רב האם מדובר בעבירה שיש עמה קלון. אכן, לא יכולה להיות מחלוקת כי עבירת הדחה בחקירה הינה בעלת פוטנציאל להיות עבירה שיש עמה קלון, אולם עלינו לבחון לא רק את "סעיף" העבירה אלא גם את נסיבותיו.

23. כך נקבע בעל"ע 2579/90 הוועד המחוזי של לשכת עורכי הדין בתל-אביב-יפו נ' פלוני, פ"ד מה(4) 729:

"לא בכל עבירה פלילית טמון יסוד הקלון. יתרה מזאת, ייתכן שבביצוע עבירה יימצא בנסיבות מסוימות קלון, בעוד שבנסיבות אחרות לא יימצא קלון (בג"צ 436/66 [3] הנ"ל, בעמ' 566), כך ש"מרכז הכובד של ההכרעה אינו טמון ביסודות הפורמאליים של העבירה אלא בנסיבות בהן נעברה העבירה" (בג"צ 251/88 [1] הנ"ל, בעמ' 839). מהיות אמות המידה המוסריות דבר המשתנה מעת לעת ומחברה לחברה, אין טעם ואין אפשרות לנסות ולהגדיר באופן חד "קלון" מהו, ובאילו נסיבות הוא יימצא..."

24. בהקשר שבפנינו, גם נוכח הנטען בכתב האישום, לא מצאנו כי הנסיבות הנטענות – פגישה בין המבקש לעורך דין ברילנט שייצג את המתלוננת - יש בהן החומרה הנדרשת בהכרח להטלת קלון ובכל מקרה אף אם היו עומדות בדרישת קיום הקלון, אין בהן די כדי להצדיק הפגיעה הכבדה הכרוכה בהשעיה זמנית טרם מתן הכרעת דין.

25. האישום החמישי כהגדרתו בכתב האישום, עניינו בשיבוש מהלכי משפט. לפי הנטען המבקש הוזמן לחקירה במשטרה, לא הגיע לחקירה ובמקום זאת ניסה לעזוב את ישראל בשדה התעופה ושם נעצר. בעניין זה הוגשה לנו תשתית ראייתית לכאורית בדמות הודעתו של המבקש בחקירה שבה נשאל אף בעניין זה וסיפק הסבר מסוים שאיננו נדרשים בשלב זה להעריך את טיבו, שכן גם ביחס לאישום זה אנו סבורים שבנסיבותיו אין בו כדי לעמוד בדרישת הקלון כאמור בסעיף 78(ג) לחוק לשכת עורכי הדין ובכל מקרה אין בו כדי להצדיק השעיה זמנית בשלב זה. זאת כמובן מבלי לגרוע מכך שבנסיבות אחרות, אישום בעבירת שיבוש מהלכי משפט עשוי לשאת עמו קלון.

26. מכאן אנו מגיעים לשני האישומים הראשונים בכתב האישום, שעניינם אישום בעבירה של גניבה בידי מורשה, שהם המרכזיים בראייתנו לצורך ההחלטה בבקשה.

האישומים בדבר גניבה בידי מורשה

27. על פי הנטען באישום הראשון בכתב האישום, הופקד בחשבון נאמנות שניהל הנאשם סך של 343,152.64 ש"ח שהיוו כספי המתלוננת. הנאשם הואשם בכך שגנב מתוך סכום זה, הסך של 311,023.5 ש"ח, על ידי הפקדתם בעסק להמרת מטבע וקיבל תמורתם כסף מזומן בשווי ההפקדה בניכוי עמלה, אותו נטל לכיסו.

28. על פי הנטען באישום השני בכתב האישום, הופקד לזכות המתלוננת בתיק הוצאה לפועל שבה שימש הנאשם כב"כ המתלוננת, הסך של 126,847.36 ש"ח, אשר מתוכם הפקיד הנאשם 70,000 ש"ח בחשבון הנאמנות כאמור באישום הראשון והיתרה בסך 56,847.36 גנב הנאשם לכיסו.

29. בדבריו בפנינו (עמ' 45 לפרוטוקול ואילך), טען המשיב כי המתלוננת העבירה לו מכספה על מנת להשקיעו. הוא פתח חשבון נאמנות על פי דרישת הבנק, וללא קשר לעיסוקו כעורך דין. לאחר שהמתלוננת ביקשה להגדיל את הרווח, הציע המשיב לדבריו להעביר את הכספים לעסק למתן שירותי מטבע אשר הבטיח ריבית אטרקטיבית והמתלוננת הסכימה לכך, ולדבריו הכספים הועברו על ידו לאותו עסק בידיעת ובהסכמת המתלוננת וכנגד "פתק" (עמ' 75 לפרוטוקול).

30. בשלב מאוחר יותר, לדברי המשיב, העסק למתן שירותי מטבע שבו הופקדו הכספים מצא שהריבית שהובטחה גבוהה מדי והמשיב בעצה אחת עם המתלוננת, החליט להעביר את הכספים לעסק אחר למתן שירותי מטבע שהבטיח ריבית אטרקטיבית יותר.
31. המשיב טען כי הכספים מנותן שירותי המטבע הראשון התקבלו בידיו והוא העבירם לנותן שירותי המטבע השני כנגד "פתקים" (עמ' 76 לפרוטוקול).
32. בהמשך, לדבריו, התגלתה מחלוקת כלשהי בינו לבין המתלוננת ובהמשך פנה אליו עו"ד מטעמה וביקש בשמה לקבל את הכספים, והמשיב ביקש לקבל ייפוי כח וכן פרק זמן קצר של כעשרה ימים מאחר ונותן שירותי המטבע השני משתמש בכסף.
33. לטענת המשיב הסך של כ- 56,000 ₪ מתוך הסכום שהתקבל מתיק ההוצאה לפועל אכן התקבל בידי המשיב (עמ' 59 לפרוטוקול) וזאת כ"הלוואה זמנית" ובהמשך כספים אלה העביר לנותן שירותי המטבע הראשון בשיקים כחלק מהסכום הכולל שהועבר לזכות המתלוננת (כלומר הועברו גם כספים אלה וגם כספים מחשבון הנאמנות).
34. המשיב אישר כי הכספים או חלקם לא הושבו ללקוחה עד עצם היום הזה (עמ' 62 לפרוטוקול) ובד בבד כי אין לו טענה כי נותן שירותי המטבע גנב הכספים או לקח אותם לעצמו (עמ' 62 לפרוטוקול).
35. במסגרת חומר החקירה שהוגש בפנינו, הודעת המשיב מוצג מ/ב/6, מ/ב/8, מ/ב/9, מ/ב/11. במהלך החקירה טען המשיב בין השאר כי מדובר בעניין של מספר ימים להשיב את כספי המתלוננת (גיליון 5 להודעה מ/ב/6). באשר למיקום הכספים טען: "חלקם במסגרת הלוואה אצלי, לא זוכר סכום, וחלקם הועבר כפי בקשתה לידי צד שלישי" (גיליון 2, מ/ב/8). את שם הצד השלישי סירב למסור בטענת חיסיון אך טען שהמתלוננת יודעת במה מדובר ובהמשך טען שמדובר בלקוח שלו (גיליון מס' מ/ב/8). כן טען כי ניתן למשוך את הכספים ללא נזק עם ריבית נמוכה יותר ביום 23.1.2013 או בסמוך לכך ומשיכת הכספים טרם מועד זה תביא לאובדן רווחים (גיליון 6 מ/ב/8) וכן כי בתאריך 23.1.2013 הכספים אמורים לחזור לחשבון הנאמנות של המתלוננת באופן אוטומטי (גיליון 8 מ/ב/8). כן אישר המשיב כן הסכום של 56,847 ₪ מתוך הסכום שהתקבל מתיק ההוצאה לפועל נותר בחשבון ולדבריו לאחר מכן הועבר לנותן שירותי המטבע לזכות המתלוננת (גיליון 3, מ/ב/11). נושא קבלת הכספים מתיק ההוצאה לפועל מקבל אישור גם מדף תיק ההוצאה לפועל מ/ב/12.
36. עוד יצוין כי בפנינו הוגשו מעבר לחלק מחומר החקירה, מסמכים מתוך ההליכים האזרחיים שהתנהלו בין המתלוננת לבין המשיב לרבות כתב התביעה שהגישה המתלוננת (מ/ב/1).
37. הסתמכנו על מסמכים אלה לעניין גרסתו של המשיב עצמו כפי שבאה לידי ביטוי מתוך כתב התביעה שהגיש מוצג מ/ש/1 (ואשר כפי הנראה נמחק לאחר מכן) וכתב ההגנה שהגיש כנגד תביעת המתלוננת מוצג מ/ב/2. גם במסמכים אלה טוען המשיב כי השקיע את כספי המתלוננת אצל צדדים שלישיים וכי ביום 24.10.2012 פנתה המתלוננת אליו בבקשה לקבל את הכספים.

38. המשיב הגיש בהסכמה את מוצג מש/2 שהוא הסכם בין המשיב לבין חברה זרה מיום 1 לאפריל 2012. אין לנו צורך להתייחס לתמיהות שהעלה ב"כ המבקשת באשר לאותו מסמך, ודי אם נציין כי הכספים ששם (עד לסך של 500,000 ₪) הופקדו לזכות המשיב כאשר נרשם כי כרטיס הלקוח יהיה על שם המתלוננת (סעיף 3) וכי הוא היה זכאי למשך רווחים מידי רבעון (סעיף 10) ולכאורה אף למשך כספי הקרן תוך ויתור על הרווחים (סעיף 13 להסכם).

39. אם נסכם את גרסתו של המשיב:

א. המשיב טוען כי הכספים שהחזיק בחשבון הבנק עבור המתלוננת, הועברו לעסק ראשון למתן שירותי מטבע כמו גם הסכום הנוסף שהתקבל מתיק ההוצאה לפועל.

ב. המשיב טוען כי כספים אלה נמשכו על ידו מנותן שירותי המטבע הראשון והועברו על ידו לנותן שירותי המטבע השני. לטענת המשיב הדבר נעשה לבקשת המתלוננת.

ג. המשיב מודה כי קיבל דרישה מהמתלוננת לקבל את הכספים עוד בשנת 2012.

ד. המשיב מודה כי עד עצם היום הזה לא הועברו הכספים למתלוננת וגם לא הופקדו בקופת בית המשפט או כעין זה.

ה. המשיב טוען כי הכספים מצויים גם כיום לזכותו אצל נותן שירותי המטבע או גוף אחר.

ו. המשיב לא הציג בפנינו ראיות, שכביכול אמורות להיות בידיו, באשר ל"מסלול הכסף" (דוגמת אישור של נותן שירותי המטבע השני על הפקדת הכסף) ומיקומו כיום לרבות אישור כי הכסף קיים ומוחזק עבור המשיב או עבור המתלוננת, היכן ובידי מי הוא מוחזק ומה שיעורו הנוכחי ומועד תשלומו כמו גם ראיות מוצקות לכך שלא ביצע בכספים כל פעולה לטובתו במהלך השנים שבהם היו מופקדים, כך לטענתו, אצל נותני שירותי המטבע.

40. גם בלא שנתייחס לתמיהות וסתירות שונות בגרסת המשיב, לשאלה האם מדובר בגרסה כבושה אם לאו ושאלות נוספות, די באמור לעיל לטעמנו על מנת ללמד שהמבקשת עמדה בנטל הכבד המוטל עליה להוכיח קיום ראיות המלמדות על סיכוי סביר להרשעה בעבירות שבאישומים הראשון והשני ולא עלה בידי המשיב בשלב הלכאורי לכרסם בראיות אלה. כאמור בפתח דברינו, כל האמור הוא לכאורה ובמסגרת המגבלות של שמיעת הבקשה וכמובן בלא שנקבע כל מסמרות או ממצאים שאינם בסמכותנו.

41. בנוסף, נוכח אופי האישומים ונסיבותיהם, גניבה בידי מורשה של כספים שהופקדו בידי המשיב (בין אם בכובעו כעורך דין ובין אם לאו), לרבות חלוף הזמן שעבר מאז דרישת הכספים ועד היום והיקף הסכומים, ובכלל זאת שאין חולק שלפחות חלק מהכספים התקבלו בידי המשיב כמי שטיפל בתיק ההוצאה לפועל, אנו סבורים כי יש באישומים בנסיבותיהם משום קלון כמשמעותו בסעיף 78(ג) לחוק לשכת עורכי הדין ולטעמנו הדברים ברורים. השוו: בד"מ 26/15 ועדת האתיקה המחוזית נ' חיים ארבל (פורסם במאגר נבו), החלטה שעסקה בהשעיה זמנית לאחר הרשעה שאינה תלויה בעבירת גניבה בידי מורשה וקבלת דבר במרמה.

42. בכך לא הסתיימה מלאכתנו. כאמור בסעיף 78(ג) לחוק לשכת עורכי הדין, גם בהתקיים התנאים המנויים שם, בית הדין "רשאי" להורות על השעיה זמנית.
43. השעיה זמנית טרם הכרעת דין היא בעלת משמעויות קשות. לזכות המשיב עומדת חזקת החפות. מדובר בפגיעה ברורה בחופש העיסוק של המשיב, בפרנסתו ובפרנסת משפחתו. יתרה מכך, השעיה זמנית בנסיבות ענייננו עשויה להיות לפרק זמן ממושך בשים לב למצבו של התיק הפלילי, פרק זמן שבשלב זה אינו ידוע. כן הבאנו פרק הזמן שארך בין החקירה לבין הגשת כתב האישום, ופרק הזמן שארך בין הגשת כתב האישום להגשת הבקשה.
44. אלא, שבנסיבות תיק זה שפורטו דלעיל, אנו סבורים כי האינטרס הציבורי ובראש בראשונה החשש מפגיעה בציבור שעשוי להפקיד כספו בידי מי שהוא עורך דין, גובר על הקשיים המנויים לעיל. השוו: בד"מ 147/12 לשכת עורכי הדין ועד מחוז חיפה נ' עו"ד רויטמן דוד (פורסם במאגר נבו). לעניין זה אנו מסתמכים על שנקבע בפסק הדין של בית המשפט העליון בעניין בראל שאוזכר לעיל:
- "משגענו לכלל מסקנה כי ישנן ראיות לכאורה נגד המערער בשתי הפרשיות המיוחסות לו בכתב האישום, וכי יש בעבירות קלון, עלינו לבחון את השאלה האם ישנה הצדקה להשעיה זמנית לאחר הגשת כתב אישום כאמור בסעיף 78(ג) לחוק, בשים לב לכל נסיבות העניין. בצדק ציין בית הדין המשמעתי המחוזי כי השיקול הדומיננטי, גם לגבי השעיה שלאחר הגשת כתב אישום הוא הדאגה לאינטרס הציבורי. האינטרס הציבורי מחייב שעורך דין הנאשם בעבירות שיש עמן קלון לא יוכל להמשיך ולכהן כעורך דין, נוכח התכונות החיוביות והמהימנות המוחלטת הנדרשת מעורך דין (פרשת איזמן, על"ע 1477/01 פלוני נ' היועץ המשפטי לממשלה ([פורסם בנבו], 1.3.2001)) ובכדי שהציבור לא יוטעה ויזקק לשירותיו של עורך דין שאינו ראוי לטפל בענייניו המשפטיים (עניין אזוגי, פסקה 10). מן הצד האחר עומד שיקול השמירה על זכויות הפרט שלא לפגוע בו או להסב לו נזק בלתי הפיך (שם). אנו סבורים כי בצדק קבעו הערכאות שקדמו לנו שטובת הציבור מחייבת שהמערער לא יוכל להמשיך בעיסוקו כעורך דין. אכן – ההשעיה הזמנית היא צעד קשה, קשה עד למאד (ראו עניין צנעני וכן עניין אזוגי הנ"ל) והמערער נהנה מחזקת חפות. ואולם, המערער מואשם בעבירות שלא ניתן ליישב בין ביצוען (לכאורה) לבין המשך תפקודו כעורך דין. אלו הן עבירות החותרות תחת אושיות המקצוע. בנוסף – המערער החטיא לכאורה את לקוחתו החוקרת הפרטית ואת מזכירתו ואין זה ראוי שימשיך לשרת לקוחות. בנסיבות העניין אין לאפשר למערער עיסוק, ולו מצומצם, בתחום עריכת הדין. יד האינטרס הציבורי במקרה זה על העליונה".

45. השאלה האחרונה שעלינו להכריע בה, היא האם יש להורות על השעיה זמנית "חלקית" או "מלאה". בנסיבות העניין, לאור מהות האישומים (הראשון והשני) ונסיבותיהם, סברנו כי אין מנוס מלהורות על השעיה מלאה.

46. יחד עם זאת, לאור השלב המוקדם שבו מצוי ההליך הפלילי, סברנו בשים לב לכך שההחלטה כשמה כן היא להשעיה זמנית, הרי במקרה של שינוי נסיבות ממשי או במקרה של חלוף תקופת זמן ממושכת (ולעניין זה, תקופה של לא פחות משישה חודשים ממועד

45. השאלה האחרונה שעלינו להכריע בה, היא האם יש להורות על השעיה זמנית "חלקית" או "מלאה". בנסיבות העניין, לאור מחות האישומים (הראשון והשני) ונסיבותיהם, סברנו כי אין מנוס מלהורות על השעיה מלאה.

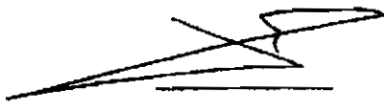
46. יחד עם זאת, לאור השלב המוקדם שבו מצוי ההליך הפלילי, סברנו בשים לב לכך שההחלטה כשמה כן היא להשעיה זמנית, הרי במקרה של שינוי נסיבות ממשי או במקרה של חלוף תקופת זמן ממושכת (ולעניין זה, תקופה של לא פחות משישה חודשים ממועד כניסת ההחלטה לתוקף) בלא שניתנה הכרעת דין בתיק הפלילי, יתאפשר למשיב לעתור בבקשה לבחון מחדש את ההחלטה מבחינת האיזונים הנדרשים בין אינטרס הציבור לפגיעה בו.

47. ההשעיה הזמנית המלאה כמפורט לעיל, תיכנס לתוקף בתוך 30 ימים ממועד החלטתנו, זאת על מנת לאפשר למשיב זמן התארגנות לרבות לצורך חבטחת המשך הטיפול המאות בלקוחותיו ובנושאים בהם הוא מייצג.

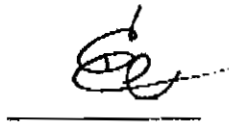
48. זכות ערעור לבית הדין חמשמעתי הארצי הודעה.

49. בנסיבות העניין לאור הפגיעה במשיב ועל אף התנהלותו הדיונית שמרטה לעיל, לא מצאנו לעשות צו להוצאות. אנו מוצאים לציין במיוחד את המחל של אי הגשת הסיכומים, על אף שבהתאם להחלטתנו היה מקום לשמוע סיכומים בעל פה בדיון האחרון שנקבע גם לשם כך. המשיב ביקש להגיש סיכומים בכתב בלוחות זמנים קצרים ונענינו לבקשתו, אלא שבחר שלא להגיש סיכומים תוך שנטל לעצמו חירות לפרש שלא כהלכה את ההתחשבות בבקשתו. התנהלות זו כשלעצמה מצדיקה פסיקת הוצאות כנגד המשיב, וכאמור רק לפני משורת הדין מצאנו שלא לעשות כן.

ניתן היום, 11 ינואר 2017, בהעדר הצדדים.

עו"ד איתי נעמן, חב"ד

עו"ד שי גלילי, אב"ד

עו"ד אופיר נעביל, חב"ד